

מתחברים לתורה ויהדות בשביל הנשמה

שלוס כלעם

זחן לפרוש כנף

1193

עלון פרשת עקב כ"ב אב תשפ"ה | 16 באוגוסט 2025

”כִּי לֹא עַל הַלֶּחֶם
לְבַדּוֹ יִחְיֶה הָאָדָם -
כִּי עַל כָּל מוֹצֵא פִי
ה' יִחְיֶה הָאָדָם”

אדם לא חי ממה שהוא אוכל,
אלא ממי שמאכיל אותו!

העלון מופץ למנויים בלבד

להצטרפות כמנויים: 02-5022881

או שלחו מייל לכתובת: sh5022881@gmail.com

העלון מוקדש לע"נ לבנת (דרימר) בת יעל וליאור ע"ה

סוד הסבר

יעקב ששון

האולם היוקרתי היה מלא מפה לפה. את אוירת המתח היה ניתן להרגיש היטב באוויר. לא בכל יום מתקיימת תחרות הגמר לגביע אליפות הנוער העולמית בשחמט. אנשי תקשורת מכל רחבי העולם גדשו את היציעים, וצלמים התרוצצו מכל עבר. לאחר חודשים ארוכים של תחרות מאתגרת הצליחו שני נערים להעפיל לגמר הגביע העולמי, ועכשיו הם עמדו על הבמה: מתמודד אחד מדנמרק והשני מישראל.

מאחורי כל אחד מהנערים ישבו בני משפחה רבים, חברים ואוהדים, המאמן האישי ואף חברי הקונסול ושגרירי מדינותיהם שהגיעו לכבד את האירוע.

אירוע גמר התחרות המסורתית שהתקיים אחת לשלוש שנים באחת ממדינות אירופה, כלל לא רק את התחרות עצמה. הנוהג הוא, שלאחר ניצחון אחד המתמודדים מוקרן באולם שידור ישיר שמשודר למאות מיליונים ברחבי העולם ובו משתתפים עשרות מנהיגי מדינות שנציגיהן השתתפו בתחרות. לאחר מכן הנער הצעיר נושא נאום בן חמש דקות, שמאזינים לו כל ראשי המדינות ומיליוני הצופים מרחבי העולם. בכל תחרות נישא נאום מרגש או נאום רווי פיקחות ושנינות ורבים מחכים לשמוע אותו לאחר כל תחרות.

שופט התחרות ניגש לבמה. "אוריה כחלון מישראל", קרא. "אתה מוזמן לשבת בצד ימין, וג'וש טריאסטר מדנמרק מצד שמאל". אוריה צעד קדימה בצעדים בטוחים והתיישב על יד שולחן המשחק.

לא בשביל הכבוד הגדול רצה אוריה הצעיר לנצח. כבר בתור ילד הוא ניהן בחוש צדק מפותח והיה מארגן מבצעים חברתיים בבית הספר שנועדו לעזור לחלשים.

"אם אצליח לנצח בתחרות ולשאת נאום על הנושא, אוכל לרתום אנשים רבים יותר להתייחס טוב יותר זה לזה!" אמר לעצמו. ואכן, אוריה השקיע את כל מרצו וכוחותיו כדי להצליח בתחרות. הוא כבש בהצלחה יעד אחר יעד והותיר את כל המתמודדים מולו פעורי פה ממהלכיו המבריקים, עד שלבסוף הצליח להעפיל לגמר אליפות הנוער.

כשנשמע האות לתחילת המשחק, הוא החל לשחק בביטחון, אך עם הזמן חש שיריבו מתגבר עליו. בין שני המתמודדים היה שיעור זכוכית עם כפתור גדול, עליו לחץ כל שחקן בסיום כל מהלך. לכל מהלך היה מוקצב זמן מסוים, והשעון שמדד את זמן התחרות והוקרן במסך גדול הצביע בבירור על מהלכים ארוכים מדי של אוריה לעומת מהלכים קצרים ומדויקים של יריבו.

לפתע הגיח אחד מהיושבים בקהל, טיפס במהירות על הבמה וזרק לעברו פתק קטן שעליו היה ציור. המאבטחים רדפו אחריו וניסו לעצור אותו, אבל הוא הגיח כרוח סערה ומיהר לחזור למקומו ביציע. התעוררה מהומה והשופטים עצרו את המשחק. אוריה היה המום. מי שטיפס לבמה היה אלישע חברו הטוב. על פי הכללים אם אוהד מנסה לחבל במשחק כנגד היריב, הניצחון הוא טכני והמועמד שניסו להטות לטובתו מושעה מכל תחרות למשך שנתיים. פעולה כזאת יכולה לחבל בתוצאות המשחק שלו ולגרור לו להפסיד.

המאבטחים עצרו את אלישע והחלו לגרור אותו לכיוון היציאה. "מה קורה כאן?" שאל השופט. "למתמודד ג'וש יש אוזניה באוזן שמאל, ודרכה הוא מקבל פקודות אילו מהלכים לבצע! אמרתי זאת לשופט, אך הוא לא התייחס אלי! קהל נכבד, דרשו לבדוק זאת!" הכריז אלישע בקולי קולות.

ג'וש נקרא לבדיקה אצל השופט, והלה הוציא מקצה אוזנו של ג'וש אוזנייה קטנה שהסווה בשערו. כעבור מספר דקות התייעצות עלה השופט לבמה והכריז על המנצח הטכני בתחרות: אוריה כחלון.

הקהל הריע לאוריה במחיאות כפיים סוערות, והוא נקרא אל הבמה לשאת את נאומו. הוא החל לנאום והציג בפני הקהל את הפתק שזרק לעברו חברו הטוב אלישע. היה זה ציור של פרי הסברס. ואוריה הסביר: "כשראיתי שאלישע התפרץ לבמה ומכשיל את התחרות, כעסתי עליו מאד. אבל אז ניסיתי להבין את משמעות הציור של פרי הסברס. פרי הסברס הוא קוצני מאוד מבחוך, אך מתוק מבפנים. ברגע הראשון הפעולה הזאת הייתה נוראה מבחינתי, ואלישע רמז לי שלא להיבהל, ואכן, לבסוף בזכותה ניצחתי!

המסר שאני רוצה להעביר לכם כאן, הוא העיקר מבחינתי - לעולם אל תשפטו אדם לפי הפעולה שהוא עושה, נסו להבין את הסיבה, את המניע, את הרצון הפנימי שעומד מאחורי המעשה, ואז יהיה לכם קל יותר לא לשפוט..."

גם מה שנראה לנו במציאות כמשהו רע שנועד להכשיל אותנו ולגרום לנו ליפול, עתיד להתברר בטווח הארוך, כמה שדווקא היה לטובתנו הגבוהה יותר וקידם אותנו לעבר מטרה חשובה. הקב"ה הוא טוב ומיטיב, וכל מה שהוא עושה לנו נועד אך ורק כדי לקרב אותנו אל הטוב המוחלט. וגם אם כעת זה לא נראה לנו ככה, נדרשת מאיתנו אמונה שהכול הכול לטובה ולברכה.

חושבים שאתם יכולים לכתוב סיפורים מעוררי השראה?

אנו מזמינים כותבים מוכשרים לשלוח לנו דוגמאות

לכתובת המייל: sh5022881@gmail.com

תמונה מהפרשה

התמונה שלפניכם מסמלת פסוק מתוך פרשת השבוע
כתבו לנו לכתובת המייל: SH5022881@gmail.com
או שלחו למס' הטלפון: 02-5022881 ☎
תשובות למדור ניתן לשלוח בהודעה או מייל בלבד!

ותכנסו להגרלה על ספר 'מבט אל החיים' בכל שבוע!

זוכה השבוע: אוריה עסיס - נתיבות

מבחן החפיפה

רוני לב

"זה לקוח מעצבן, אני לא מתקשר אליו יותר..." הכריז איציק, "אני אוהב חיים קלים!" אמר את מה שכבר הפך לסלוגן שלו. ואכן, כולם במשרד ידעו שאיציק לא אוהב לעבוד קשה. הוא תמיד אומר: "המשכורת היא אותה משכורת, אז למה לעבוד יותר?" האיחורים הקטנים שלו הפכו לשגרה, ומשימות מעצבנות הוא תמיד דחה למועד לא ידוע.

באחד הימים, בעוד איציק מתנהל בעצלתיים, עברה שמועה בין העובדים כי הבוס טס לחו"ל לפרק זמן בלתי ידוע. איציק שמע את הידיעה וחייך חיוך רחב. מזמן תכנן לצאת לחופשה משפחתית קצרה, חופשה שהבוס משום מה מסרב לאשר לו. אבל הנה, רק יטוס הבוס והוא יתחיל לחגוג. אולי הוא יוכל לאפשר לעצמו לישון קצת יותר בבוקר, כי מי רואה מתי הוא מגיע? ובכלל, זה יכול להיות זמן טוב לחזק את הקשרים עם הקולגות שלו בעבודה. הוא יוכל ליהנות כמו שהוא אוהב ויודע.

בסופו של יום עמוס בתכנונים וחלומות על חיים קלים, קרא לו הבוס למשרד ואיציק הריח צרות. בצעדים כבדים הוא ניגש אל הבוס, והלה בישר לו בפנים חמורות שהוא עומד להיעדר מהמשרד לתקופה ממושכת ובלתי מוגבלת, ובגלל שאיציק כבר ככה מאחר באופן קבוע, נעדר בתדירות גבוהה, ולא ממלא משימות שגרתיות

ונחוצות, אז... ליבו של איציק שקע, נראה היה לו שההקדמה הארוכה רומזת על פיטורין, "אז אעקוב מרחוק אחרי התפקוד שלך והנוכחות בזמן שלא אהיה פה!" סיים הבוס את השיחה.

"אה, רק זה?" הקלה מילאה את ליבו של איציק, הוא לא מפוטר, הכול בסדר. מצד שני, זה אומר שהוא צריך לשנות את התוכניות שלו על חיים קלים. אך הבוס לא הסתפק בכך. "אני מבקש גם שתהיה אחראי שכולם ימלאו את התפקידים שלהם כמו שצריך, שיגיעו בזמן, וגם שלא יעדרו יותר מדי, בסדר?"

איציק ההמום רצה למחות, לא רק שהוא ייאלץ להגיע בזמן ולעבוד יותר מהרגיל, הוא גם ייאלץ למלאות את התפקיד של הבוס שלו?! הוא רצה למחות, לומר לבוס שהתפקיד הזה ממש לא מתאים לו ושיחפש לו ממלא מקום אחר, אבל הבוס, למרבה הצער, לא הותיר לאיציק שהות למחשבה או לתגובה. הוא הודה לאיציק נרגשות ועדכן את העובדים במשרד על ההיעדרות שלו, ועל כך שאיציק ימלא את מקומו.

העדכון של הבוס על כך שאיציק ימלא את מקומו הוליד, כצפוי, גיחוכים רבים במשרד מכל העובדים, אבל הבוס לא הותיר ברירה. בהזדמנות הראשונה אסף איציק את כולם בחדר הישיבות. "חבר'ה, תעשו לי טובה!" הוא גייס את כל

הכנות שלו, חייך את החיוך הכי יפה שלו, וביקש: "בואו נשמור על הזמנים, בואו נמלא משימות, אני מבטיח לבוא ראשון ולצאת אחרון, ולמלאות את כל המשימות הכי מעצבנות!" היו שהרימו גבה, היו שהעריכו, והיו גם כאלה שהזכירו לו את ההבטחה שלו לעצמו מדי יום ודרשו שימלא אותה. איציק

נאלץ להתמסר לעבודה ולפרטים הקטנים השנואים עליו.

בסיום התקופה חזר הבוס אל המשרד, ושוב קרא לו אליו. איציק ניגש אליו חושש ותוהה: 'מה עכשיו?' חשב לעצמו, 'לא הייתי בסדר?'

להפתעתו הבוס לחץ ידו בחמימות: "מזל טוב!" הוא בירך אותו בהתלהבות "המשרד שפעל כראוי בהיעדרותי, הוכיח להנהלה את מה שטענתי תמיד - אתה יכול לנהל את המשרד במקומי!"

איציק התבלבל לרגע, הבוס בן החמישים יוצא לפנסיה מוקדמת?

**"המשכורת היא
אותה משכורת, אז
למה לעבוד יותר?"**

"שב בבקשה!" הורה לו הבוס, וסיפר לו על הסניף החדש שנפתח בחו"ל. "ואתה איציק תנהל את המשרד הזה!" אמר הבוס בהתרגשות. "בהנהלה הגבוהה לא חשבו שתוכל לנהל משרד. כי בכל זאת אתה לא העובד הכי יסודי שיש!" קרץ הבוס, "אבל אני טענתי שיש לך פוטנציאל עצום, ולכן כשנעדרתי ערכתי לך מבחן - אני שמח שעמדת בו, ברכותי!"

רבים מאיתנו נוטים להימנע מביצוע משימות קטנות ושגרתיות, זה נראה לנו מייגע ולא חשוב מספיק...

התורה מלמדת אותנו - "והיה עקב תשמעון", אלו המצוות הקלות שאדם דש בעקביו, מצוות קלות שבדרך כלל אנשים נוטים למעט בחשיבותן ואפילו מזלזלים בהם. אבל באמת, בפרטים הקטנים נמצאת עבודה גדולה ומשמעותית שמקדמת אותנו למקום מאוד מיוחד וגבוה.

פוטנציאל של רופא

באחד הסניפים של מדרשיות 'שלוש לעם' בתל אביב התחיל להגיע באופן קבוע נער שהיה נראה ממשפחה טובה, הנער היה מחונן וחכם במיוחד, והוא נהנה מאוד מהעולם שנפתח בפניו במדרשיה.

לאחר כמה פעמים שהנער התמיד להגיע, תמיד בזמן, תמיד בשמחה וברצון, הגיעה יום אחד אישה מכובדת וביקשה לדבר עם האחראי על המדרשיה.

היא סיפרה שהיא אמו של אותו נער, והיא ממש לא רוצה שהוא יהפוך להיות "דוס", כלשונה. "הוא אמור להיות בכלל רופא", כך אמרה. רב המדרשיה הסביר לה שאף אחד לא מכריח את הנער להגיע, ואם הוא מגיע מרצונו הטוב, כנראה שטוב לו בסניף. אם היא אוהבת את הילד, וחפצה בטובתו, מן הראוי שתאפשר לו להגיע.

האמא שהבינה שבאמת טוב לו במדרשיה, קיבלה את הדברים והסכימה לכך.

שנים חלפו, הנער שנפשו חשקה בתורה התקבל לאחת הישיבות בארץ, וכיום הוא תלמיד חכם בעל שיעור קומה. ובכל מקום שתנעצו לו סיכה בש"ס הוא ידע לומר מה כתוב שם בדיוק.

אמו של הנער מאושרת ושמחה בבחירה של הבן שלה עד עצם היום הזה, היא תומכת בו ומחזקת את הדרך שבה בחר. היא למדה להבין שאולי הבן שלה לא יהיה רופא, אבל הוא יהיה באמת שמח ומאושר בחייו.

שום דבר לא הולך לאיבוד

מה קורה כשענק הים - הלווייתן - מסיים את חייו?

עמוק עמוק מתחת לפני המים מתרחש פלא טבע מרהיב שנקרא "נפילת לווייתן". פגר הלווייתן שוקע אל קרקעית האוקיינוס - ושם, במקום הקר והחשוק, הוא הופך לבופה תת־ימי שופע לכל דג, תולעת וסרטן בסביבה.

עשרות, ולפעמים מאות מינים של יצורים ימיים נוהרים אליו: תולעים נדירות, רכיכות אלגנטיות, דגים, סרטנים, חיידקים מתוחכמים - כולם מוזמנים לחגיגה שתימשך אפילו שנים.

זה אולי נשמע מוזר, אבל מדובר באחת ממערכות המחזור הכי מרתקות בטבע. הלווייתן מסיים את דרכו, ובאותו רגע בדיוק הוא מזניק לעולם חיים חדשים.

אז בפעם הבאה שמדברים על סוף, תזכרו את הלווייתן: בטבע, גם הסוף הכי כבד יכול להפוך להתחלה מלאה חיים.

אמרו חכמים: "אל תהי בז לכל אדם, ואל תהי מפליג לכל דבר, שאין לך אדם שאין לו שעה ואין לך דבר שאין לו מקום."

הקדוש ברוך הוא ברא את עולמו בתבונה ובחכמה אדירה. העולם הזה מושלם ואין בו אפילו פרט אחד מיותר, גם לדבר הכי קטן והכי זניח יש תפקיד. שום דבר לא באמת הולך לאיבוד. הוא רק "מותמר" (מלשון 'התמרה', החלפה) והופך להיות משהו אחר.

לכל מה שאנחנו, בני האדם, עושים - יש חשיבות. לכל דבר יש השפעה במציאות. חשוב שנוודא שכל מה שיוצא מאיתנו הוא אך ורק טוב.

אסור לשכוח מי נותן לך כוח

לפני כמה שנים הייתי במצוקה גדולה, סבלתי מבעיות כלכליות, רגשיות ופסיכולוגיות. לא ידעתי למי לפנות לעזרה. התביישתי מאוד...

חבר יקר שהבין שאני במצוקה התגייס לעזרת, פינה מזמנו היקר ואף הוציא סכום כסף מכיסו בשביל לעזור לי להסתדר. הוא השקיע מאמצים גדולים כדי לסדר לי טיפול אצל אנשי מקצוע ובזכותו ממש הצלחתי לעלות על דרך המלך.

הייתי טרוד ושקוע בעצמי ושכחתי להודות לו כראוי על כל הטוב שהוא עשה לי. אבל מה שעוד יותר גרוע מזה, שכשכבר הצלחתי להתייבב כלכלית ואפילו הגעתי למצב שיש לי שפע גדול לא זכרתי אותו, לא טרחתי לקנות לו מתנה ואפילו לא התאמצתי להגיע לחתונה של הבן שלו. נזכרתי בזה פתאום כששוב נקלעתי לקשיים, ואני כל כך מתבייש.

התורה בפרשה זו מזהירה אותנו בדיוק מפני הדבר הזה:

הקב"ה עשה איתנו כל כך הרבה חסדים בזמנים קשים, והוא נתן לנו את הארץ הטובה והשופעת יחד עם שפע חיים וברכה.

ועל כך נאמר: **"וְרִם לְבַבְךָ וְשָׁכַחְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ הַמוֹצִיאֶךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים... וְאָמַרְתָּ בְּלִבְּךָ כָּחִי וְעַצְמִי יָדִי עָשָׂה לִי אֶת הַחֵיל הַזֶּה"**

אנחנו מתבקשים לחיות תחת הודיה והכרת הטוב מתמדת: **"וְזָכַרְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ כִּי הוּא הֵנִיחָ לְךָ כָּח לַעֲשׂוֹת חֵיל"**, וחס ושלום לא לשכוח.

פלאפל בביט

שאלה מס'
856

שמשון אכל בחנות הפלאפל של חיים ושאל אותו אם אפשר לשלם בביט. המוכר הסכים. ברגע ששמשון סיים לאכול, הקריא לו חיים בעל הפלאפל את מספר הביט כדי שיבצע העברה. שמשון ביצע העברה מיידית של ארבעים שקלים והראה לחיים את האסמכתא, אבל טעה בספרה והכסף הועבר בטעות למישהו אחר. חיים בדק וראה שלא קיבל את הכסף ותבע משמשון לשלם על האוכל, אבל שמשון טוען שכתב את המספר ששמע וגם הראה לחיים את האסמכתא. מה דעתכם, האם שמשון צריך לשלם שוב על האוכל? והאם יש משמעות למי הייתה הטעות במספר - למוכר או לקונה?

מעיינים בספרים ולומדים לפסוק הלכה או משפט: שולחן ערוך 'חושן משפט' סימן קכ"א סעיף א' בדין: 'מלווה שאומר שלח לי ביד פלוני' והאם זה דומה למקרה שלנו.

תשובה לשאלה 'אורחים מזיקים' (שאלה 845)

תקציר השאלה השבועית: נתי התחתן בשעה טובה, ולחתונה הזמין את כל החברים, גם אלו לשעבר שהיו שובבים בלשון המעטה. במהלך החתונה פינק את החברים בוויסקי משובח, והתוצאות לא איחרו לבוא. חבריו השתכרו והתחילו לגרום לנזקים באולם. נתי ניסה לעצור את הפוגרום ולא הצליח. בסוף הערב ניגש אליו בעל האולם ודרש ממנו לשלם על הנזקים. נתי התנער מהתשלום בטענה שלא הוא עשה את הנזקים הללו ואמר לו לתבוע את הנזק מהמזיקים בפועל. מה דעתכם, האם נתי חייב בתשלום הנזקים או שבעל האולם צריך לתבוע את החברים המזיקים?

תשובה בקצרה: אם נעשה חוזה בין החתן לבעל האולם, זה תלוי בנכתב בחוזה. ואם אין חוזה, עיין בתשובה בהרחבה.

המושג ההלכתי: מזיק ושומר בקרקעות

תשובה בהרחבה: לפני שאנחנו דנים על מי חלה חובת התשלום של הנזקים, דבר פשוט הוא שאם קיים חוזה שבעל האולם מחתים עליו את בעלי האירועים שאומר בצורה פשוטה שבעל האירוע אחראי על האורחים שלו, אז בוודאי שנתי חייב לשלם על הנזקים של האורחים. וכל הדיון הוא, אך ורק במקרה שאין חוזה כזה שאנחנו צריכים לברר את הדין מי ישלם על הנזקים.

ללא ספק בעל האולם יכול לתבוע את האורחים הללו מדין 'מזיק' אבל אם הוא לא מעוניין לתבוע אותם ומעדיף לחייב את בעל האירוע כי עליו לשמור על האורחים שלו, הוא יכול לחייב גם אותו בתשלום הנזקים. אלא שהחוב של בעל האירוע הוא מדין 'שומר' ולא מדין 'מזיק' מכיוון שלא הוא ביצע את הנזקים ויש לנו כלל בהלכה שאין שמירה על קרקעות. ולכן אם הנזקים נגרמו לדברים שהם צמודי קרקע כגון חלונות, או לכלוך קיצוני על הרצפה בעל האירוע יהיה פטור מתשלום, היות ואין לנו דין שמירה על דברים שנחשבים כקרקעות. אבל אם נגרם נזק לחפצים או מטלטלים, כמו כוסות וצלחות שנשברו על ידי האורחים צריך לדון האם בעל האירוע נקרא אנוס מכיוון שלא העלה בדעתו שהאורחים שלו יהרסו לו את החתונה, אבל אם ידע שכשהם משתכרים הם מסוגלים להשתולל ולגרום לנזקים הוא בוודאי חייב לשלם את הנזקים.

אבל אם הנזקים נגרמו אחרי החתונה, כשבעלי האירוע כבר הלכו הביתה ונשארו כמה אורחים שיכורים שהשתוללו וגרמו לנזקים, במקרה כזה ודאי בעלי האירוע פטורים מתשלום כי כבר הסתיימה חובת השמירה שלהם על האולם.

יבחנו אלמח וראוהו בקרוב אלו
פלאוהו גברלוהו 'לוא אלו'
מהר חוהה. היה גיחח!

תמונות מפעילות
שלום לעם
לנוער ישראל

מדרשת 'שלום לעם'

סניף הר חומה

פועלת בימים א'-ג'

בין השעות: 20:30 - 22:00

בבית הכנסת 'אהל יהושע'

רח' סולפצינג 6 ירושלים

לשותפות בפעילות מדרשות 'שלום לעם'
«תוכלו לתרום בברקוד המצורף»

קרוב רחוק ורחוק קרוב

שי ודורון היו שכנים בבניין דירות קטן, קיר אל קיר, אבל הם היו רחוקים מאוד זה מזה.

שי, מתכנת מחשבים, חי בעולם של קוד ויעילות. דורון, לעומתו, צלם חובב, תמיד עם מצלמה, מחפש את הרגעים המיוחדים, ונרדם עם מוזיקה רועשת. שי התלונן על הרעש, דורון התעצבן על ההערות היבשות של שי, והם בקושי החליפו מבט במסדרון.

אזעקה העירה את הבניין. שניהם רצו למקלט, האוויר היה כבד ממתח. שי ישב בפינה, מגלגל עיניים על הבלגן, וממלמל לעצמו: "אני רק רוצה לחזור למחשב שלי..." דורון, לעומתו, התחיל לצלם את המקלט. "מה אתה מצלם עכשיו?" סינן שי בחוסר סבלנות. דורון משך בכתפיים: "אני תופס רגעים. זה מה שאני עושה!"

הזמן התארך ושי הציץ במסך של דורון וראה תמונה של ילדה קטנה במקלט, מחייכת למרות הפחד. "זה... דווקא מעניין," הוא מלמל, מופתע. דורון הרים גבה: "חשבתי שאתה שונא דברים כאלה." שי הודה: "אני סתם רגיל שכל דבר צריך להיות מסודר, יעיל. אבל התמונה הזאת... היא מראה משהו אמיתי..."

הם התחילו לדבר. שי סיפר איך הוא בונה תוכנות המסייעות לאנשים לעבוד מהר יותר, ודורון שיתף איך הוא מצלם כדי להזכיר לאנשים למצוא יופי גם בבלגן. הם גילו ששניהם, בדרכם, רוצים לעשות את העולם טוב יותר - שי

דרך סדר, דורון דרך רגש.

לאט לאט, הם מצאו את עצמם ידידים, הם גילו שיש להם הרבה יותר מן המשותף ממה שהם חשבו. הם הפכו לשכנים קרובים מאוד.

כששני אנשים קרובים זה לזה פיזית, אך לא מוצאים ביניהם שום דבר משותף, **הם ממש רחוקים זה מזה**. הם לא מחוברים בתוך תוכם. העולמות שלהם שונים זה מזה.

אבל כאשר הם מוצאים נקודת ממשק ומטפחים אותה, **הם הופכים להיות קרובים**, וככל שנקודת הממשק גדולה יותר, גם החיבור נעשה גדול יותר.

בפרשה הזו יש לנו מצווה מיוחדת: **"ולדבקה בו"**. מצוות ה**"דבקות"** שאליה מכוונות אותנו כל המצוות. ואיך אפשר להתדבק בהקב"ה שנמצא לכאורה כל כך רחוק מאיתנו?!

בשביל זה אנחנו צריכים נקודת ממשק. למצוא את הדרך לאהוב את מה שהקדוש ברוך הוא אוהב, ולהיות דומים לו.

ועל זה אמרו חכמינו: **"מה הוא רחום וחנון, אף אתה רחום וחנון... מה הוא גומל חסדים, אף אתה גומל חסדים..."**. כלומר, כדי להיות קרובים אל השם, כדי להיות מחוברים אליו, עלינו להיות דומים לו ולפעול במציאות הזאת מתוך רצון להיטיב ולחבר.

וככל שנעשה זאת יותר, ונוציא מעצמנו תכונות אלוקיות, נתחבר אליו יותר, ונזכה להגיע גם ל"דבקות" - חיבור שאי אפשר לנתק.

גבאי בתי כנסת,

רוצים לחלק את עלון 'שלום לעם' למתפללי בית הכנסת שלכם?

דברו איתנו, ותקבלו יותר עלונים במתנה!

למס' טלפון: 02-5022881 לכתובת: sh5022881@gmail.com